

# מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין

ח.

## עין משפט נר מצוה

מד א ב ג מ"י פ"ו  
 מהל' שנת הל' יח  
 סגמ עשין דלגנן א טושיע  
 א"ח ס' עסקה טעף ג:  
 מה ד ה מ"י עס הלכה  
 ע"ש טושיע  
 א"ח ס' עסק טעף ט:  
 ר טושיע עס טעף טו:  
 מו ז מ"י פ"ב מהלכות  
 שאר מצות העומדות  
 הלכה ג:  
 מ ח מ"י פ"ו מהלכות  
 עסקה הלכה יח סגמ  
 עס טושיע א"ח ס' עסק  
 טעף ט (ז) עסקה טעף ט ג:

### לעני רש"י

קבילי"א [קביל"א].  
 יתר וי וי.

### רבינו הגנאל (המשך)

דיחיד, דאמי מעשה  
 במבוי שצידו אחד כלה  
 לים וצידו אחד לאשפה  
 ולא אמר בו ר' איסור,  
 דהא קיימי מחיצות, היתר  
 הנא לא אמר בו הדר,  
 תינטל אישפה מזה הדר,  
 ויעלה הים שירטון מן  
 הדר האחר ונמצא מבוי  
 מפולש לה"ד משני  
 צדדין, פי שירטון,  
 כדכתיב ויגרשו מימי  
 רפס וטיט, פעמים  
 שמגרש הים בועפר על  
 שפתו רפס וטיט ומתקבץ  
 על שפתו ועולה כמין  
 גבושתיים, וכשנה הים  
 ישאר זה הטיט ומתייבב  
 ונעשה קרקע מהלך לבני  
 אדם לה"ד, ואשקין, ומי  
 תינטל שמיא גנאל  
 אישפה והתנן בסוף מסכת  
 זו אשפה בה"ד גבוהה ר'  
 טפחים חלון שעל גבי  
 וכי, הנח ר' לא אמר בו  
 לא איסור ולא היתר, רבנן  
 מאי, ואמי' תנא (קמא)  
 וחכמים וסתיין, ואמר רב  
 נתנן הלכה כחכמים,  
 מיימר פסיק לטורא  
 באילוי ולא חייש שמא  
 יעלה הים שרטון, ההוא  
 מבוי עקום הדוה בסורא  
 כרכו בה"ד, פי מחצלת,  
 אוהיבו בשפתיה דמבוי,  
 אמר רב חסדא הא דלא  
 כרב דאמר תורתו  
 כמפולש דאי כרב צורת  
 הפתח בעי, ואי כשמואל  
 דאמר כסותם לחי מעליא  
 או קורה בביא, ואי נקש  
 ביה סיכא וחבריה בטינא  
 לשמואל מיהא שפיר דמי  
 משום דאינה מחיצה  
 הניחלת בה, פי ואם  
 תקב' כבודיא או יתר  
 וחברו בטיט שפיר דמי,  
 אמרו שמיה דרב מבוי  
 שפופין במלואי, פי נפוח  
 הכותל האמצעי כולו  
 לחצר ונפרצה חצר כנגדו  
 חצרי הריבם חצר  
 מותרת ומבוי אסור, מבוי  
 אסור משום דהוא מפולש  
 לה"ד, אבל חצר מותרת  
 אפילו לטלטל בה, דקיימי  
 לן בחצר אפי' שריבם  
 בוקעין בה מותר לטלטל.

ולמאי דסליק אדעתי' מעיקרא דצני עירבו וצני שלא עירבו פליגי. דאפילו בעירבו אסור רב וטעמא משום מפולש ודוקא נפרצה [חלרן] כנגדו קאמר הא לאו הכי לא מיתסקר מבוי משום צני חצר והא דרב יהודה דשמואל היא ושרי בעירבו כגון רחצה ללא צעיה עירוב ו'אע"ג דנפרצה רחצה כנגדו ואסור בלא עירבו גבי חצר אפילו לא נפרצה מדנקט רחצה ולא נקט חצר: בעירבו. דאיסורא משום פירצה שכנגדו היא: במאי פליגי. מאי טעמא דרב דחשיב ליה מפולש ומאי טעמא דשמואל דלא חזר אסרי ומאי טעמא דרב דלמחר לא אסרי: **בגרה מבחון ושוה מבפנים.** דפליגי ביה אמוראי לקמן בפירקין (ד' ט'): איכא למאן דלמחר נדון כנראה משני דלדין ואיכא למאן דלמחר לאינו נידון. והכל נמי הנך גיפופי דאית לחצר העודפים על רוחב פירצת המבוי נראין מבחון לאותן העומדים ויחזר ולא מיחוי כותל פרוץ במלואו ויחזר מעשר נמי לא הוי הלכך אע"ג דשוה מבפנים שהעומדין במבוי אין רואין אותו ונראה להם כותל פרוץ במלואו אפילו הכי לרב מהני הני גיפופי לשויה פתחא לגבי מבוי כי היכי דמשווי ליה פתחא לגבי חצר והא דמנן קטנה אסורה מוקים ליה רב צנכנסין כותלי קטנה לגדולה דליכא גולה מבחון והיא פרוצה במלואה אפילו הכי פיתחא הוא אף למבוי ולא אסרי צני חצר למבוי ו'אע"ג דשאר חצירות הפתוחות למבוי צפתח הגון ודאי אוסרות עליו זו הואיל ואינה רגילה צו שהרי קטום היה מתחלה אינה אוסרת עליו כדאמר צפ' מי שהוליאוהו (לקמן ד' מט). שאינה רגילה צו מותר וסמואל סבר אין נידון משום שזור למבוי ופירצה היא ודיורי חצר אוסרין עליו אם לא עירבו: **ובעירבו.** דאיסורא משום פירצה שכנגדו הוא פליגי דרב יוסף דלמחר לא שנו דאין נידון כלום אלא שכלה מבוי לאמצע רחצה דכיון דרוחצה של רחצה עודף על המבוי כלל כד נראה שהמבוי לרחצה כלה ואינו מושך עד רשות הרבים שכנגדו ולא למישרי מפולש ורב סבר אפילו הכי כיון שהעומד במבוי רואה לנ' ראשי רשות הרבים ובעיני רבים מרשות הרבים או לרשות הרבים זו דרך מבוי ורחצה אסור: **אבל כלה לנידי רחצה.** שכותל אורך המבוי שיה לאחד מכותלי

ולמאי דסליק אדעתי' מעיקרא בין שיעירבו ובין שלא עירבו פליגי במאי פליגי בשלא עירבו במאי פליגי בשלא עירבו פליגי בנראה מבחוץ ושוה מבפנים בעירבו קמפליגי בדרב יוסף דאמר רב יוסף לא שנו אלא שכלה לאמצע רחבה אבל כלה לצדי רחבה אסור אמר רבה הא דאמרת לאמצע רחבה מותר לא אמרן אלא זה שלא כנגד זה אבל זה כנגד זה אסור אמר רב משרשיא הא דאמרת זה שלא כנגד זה מותר לא אמרן אלא רחבה דרבים אבל רחבה דיחיד יזמנין דמימלך עלה ובני לה בתים וה"ל כמבוי שכלה לה לצדי רחבה ואסור ומנא תימרא דשני לן בין רחבה דרבים לרחבה דיחיד <sup>ה</sup> דאמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק מעשה במבוי אחד שצידו אחד כלה לים וצידו אחד לאשפה ובא מעשה לפני רבי ולא אמר בה לא היתר ולא איסור איסור לא אמר בה דהא קיימי מחיצות שמה תינטל אשפה <sup>ו</sup> והתנן אשפה ברשות הרבים גבוה <sup>ז</sup> טפחים חלון שעל גבה וזרקין לה בשבת אלמא שני <sup>ח</sup> בין אשפה דרבים לאשפה דיחיד הכא נמי שני בין רחבה דרבים לרחבה דיחיד ורבנן מאי אמר רב יוסף בר אבדימי תנא וחכמים אוסרין אמר רב נתנן הלכה כדברי חכמים איכא דאמרי אמר רב יוסף בר אבדימי תנא <sup>ט</sup> וחכמים מתירין אמר רב נתנן אין הלכה כדברי חכמים מרימר פסיק לה לסורא באוולי <sup>י</sup> אמר חיישינן שמה יעלה הים שרטון שהוא מבוי עקום דהוה בסורא כרוך בודיא אוהיבו ביה בעקמומיתהא אמר רב חסדא הא לא כרב ולא כשמואל לרב דאמר תורתו כמפולש צורת הפתח בעי לשמואל דאמר תורתו כסותם הני מילי לחי מעליא אבל האי <sup>יא</sup> כיון דנשיב ביה זיקא ושדי ליה לא כלום הוא ואי נעייץ ביה סיכתא וחבריה חבריה: גופא אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב מבוי שנופרץ במלואו לחצר ונפרצה חצר כנגדו חצר מותרת ומבוי אסור ליה רבה בר עולא לרב ביבי בר אביי רבי לא משנתנו היא זו <sup>יב</sup> חצר קטנה שנופרצה לגדולה גדולה מותרת וקטנה אסורה מפני שהיא כפתחה של גדולה אמר ליה אי מהתם הוא אמינא <sup>יג</sup> הני מילי היכא דלא קא דרסי בה רבים אבל היכא דקא דרסי בה רבים אימא אפילו חצר נמי והא נמי תנינא <sup>יד</sup> חצר שהרבים נכנסין לה בוו ויוצאין לה בוו רה"ד לטוומאה <sup>יז</sup> ורה"י לשבת אי מהתם הוא אמינא הני מילי זה שלא כנגד זה אבל

ולמאי דסליק אדעתי' מעיקרא דצני עירבו וצני שלא עירבו פליגי. דאפילו בעירבו אסור רב וטעמא משום מפולש ודוקא נפרצה [חלרן] כנגדו קאמר הא לאו הכי לא מיתסקר מבוי משום צני חצר והא דרב יהודה דשמואל היא ושרי בעירבו כגון רחצה ללא צעיה עירוב ו'אע"ג דנפרצה רחצה כנגדו ואסור בלא עירבו גבי חצר אפילו לא נפרצה מדנקט רחצה ולא נקט חצר: בעירבו. דאיסורא משום פירצה שכנגדו היא: במאי פליגי. מאי טעמא דרב דחשיב ליה מפולש ומאי טעמא דשמואל דלא חזר אסרי ומאי טעמא דרב דלמחר לא אסרי: **בגרה מבחון ושוה מבפנים.** דפליגי ביה אמוראי לקמן בפירקין (ד' ט'): איכא למאן דלמחר נדון כנראה משני דלדין ואיכא למאן דלמחר לאינו נידון. והכל נמי הנך גיפופי דאית לחצר העודפים על רוחב פירצת המבוי נראין מבחון לאותן העומדים ויחזר ולא מיחוי כותל פרוץ במלואו ויחזר מעשר נמי לא הוי הלכך אע"ג דשוה מבפנים שהעומדין במבוי אין רואין אותו ונראה להם כותל פרוץ במלואו אפילו הכי לרב מהני הני גיפופי לשויה פתחא לגבי מבוי כי היכי דמשווי ליה פתחא לגבי חצר והא דמנן קטנה אסורה מוקים ליה רב צנכנסין כותלי קטנה לגדולה דליכא גולה מבחון והיא פרוצה במלואה אפילו הכי פיתחא הוא אף למבוי ולא אסרי צני חצר למבוי ו'אע"ג דשאר חצירות הפתוחות למבוי צפתח הגון ודאי אוסרות עליו זו הואיל ואינה רגילה צו שהרי קטום היה מתחלה אינה אוסרת עליו כדאמר צפ' מי שהוליאוהו (לקמן ד' מט). שאינה רגילה צו מותר וסמואל סבר אין נידון משום שזור למבוי ופירצה היא ודיורי חצר אוסרין עליו אם לא עירבו: **ובעירבו.** דאיסורא משום פירצה שכנגדו הוא פליגי דרב יוסף דלמחר לא שנו דאין נידון כלום אלא שכלה מבוי לאמצע רחצה דכיון דרוחצה של רחצה עודף על המבוי כלל כד נראה שהמבוי לרחצה כלה ואינו מושך עד רשות הרבים שכנגדו ולא למישרי מפולש ורב סבר אפילו הכי כיון שהעומד במבוי רואה לנ' ראשי רשות הרבים ובעיני רבים מרשות הרבים או לרשות הרבים זו דרך מבוי ורחצה אסור: **אבל כלה לנידי רחצה.** שכותל אורך המבוי שיה לאחד מכותלי

ולמאי דסליק אדעתי' מעיקרא דצני עירבו וצני שלא עירבו פליגי. דאפילו בעירבו אסור רב וטעמא משום מפולש ודוקא נפרצה [חלרן] כנגדו קאמר הא לאו הכי לא מיתסקר מבוי משום צני חצר והא דרב יהודה דשמואל היא ושרי בעירבו כגון רחצה ללא צעיה עירוב ו'אע"ג דנפרצה רחצה כנגדו ואסור בלא עירבו גבי חצר אפילו לא נפרצה מדנקט רחצה ולא נקט חצר: בעירבו. דאיסורא משום פירצה שכנגדו היא: במאי פליגי. מאי טעמא דרב דחשיב ליה מפולש ומאי טעמא דשמואל דלא חזר אסרי ומאי טעמא דרב דלמחר לא אסרי: **בגרה מבחון ושוה מבפנים.** דפליגי ביה אמוראי לקמן בפירקין (ד' ט'): איכא למאן דלמחר נדון כנראה משני דלדין ואיכא למאן דלמחר לאינו נידון. והכל נמי הנך גיפופי דאית לחצר העודפים על רוחב פירצת המבוי נראין מבחון לאותן העומדים ויחזר ולא מיחוי כותל פרוץ במלואו ויחזר מעשר נמי לא הוי הלכך אע"ג דשוה מבפנים שהעומדין במבוי אין רואין אותו ונראה להם כותל פרוץ במלואו אפילו הכי לרב מהני הני גיפופי לשויה פתחא לגבי מבוי כי היכי דמשווי ליה פתחא לגבי חצר והא דמנן קטנה אסורה מוקים ליה רב צנכנסין כותלי קטנה לגדולה דליכא גולה מבחון והיא פרוצה במלואה אפילו הכי פיתחא הוא אף למבוי ולא אסרי צני חצר למבוי ו'אע"ג דשאר חצירות הפתוחות למבוי צפתח הגון ודאי אוסרות עליו זו הואיל ואינה רגילה צו שהרי קטום היה מתחלה אינה אוסרת עליו כדאמר צפ' מי שהוליאוהו (לקמן ד' מט). שאינה רגילה צו מותר וסמואל סבר אין נידון משום שזור למבוי ופירצה היא ודיורי חצר אוסרין עליו אם לא עירבו: **ובעירבו.** דאיסורא משום פירצה שכנגדו הוא פליגי דרב יוסף דלמחר לא שנו דאין נידון כלום אלא שכלה מבוי לאמצע רחצה דכיון דרוחצה של רחצה עודף על המבוי כלל כד נראה שהמבוי לרחצה כלה ואינו מושך עד רשות הרבים שכנגדו ולא למישרי מפולש ורב סבר אפילו הכי כיון שהעומד במבוי רואה לנ' ראשי רשות הרבים ובעיני רבים מרשות הרבים או לרשות הרבים זו דרך מבוי ורחצה אסור: **אבל כלה לנידי רחצה.** שכותל אורך המבוי שיה לאחד מכותלי

ולמאי דסליק אדעתי' מעיקרא בין שיעירבו ובין שלא עירבו פליגי במאי פליגי בשלא עירבו במאי פליגי בשלא עירבו פליגי בנראה מבחוץ ושוה מבפנים בעירבו קמפליגי בדרב יוסף דאמר רב יוסף לא שנו אלא שכלה לאמצע רחבה אבל כלה לצדי רחבה אסור אמר רבה הא דאמרת לאמצע רחבה מותר לא אמרן אלא זה שלא כנגד זה אבל זה כנגד זה אסור אמר רב משרשיא הא דאמרת זה שלא כנגד זה מותר לא אמרן אלא רחבה דרבים אבל רחבה דיחיד יזמנין דמימלך עלה ובני לה בתים וה"ל כמבוי שכלה לה לצדי רחבה ואסור ומנא תימרא דשני לן בין רחבה דרבים לרחבה דיחיד <sup>ה</sup> דאמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק מעשה במבוי אחד שצידו אחד כלה לים וצידו אחד לאשפה ובא מעשה לפני רבי ולא אמר בה לא היתר ולא איסור איסור לא אמר בה דהא קיימי מחיצות שמה תינטל אשפה <sup>ו</sup> והתנן אשפה ברשות הרבים גבוה <sup>ז</sup> טפחים חלון שעל גבה וזרקין לה בשבת אלמא שני <sup>ח</sup> בין אשפה דרבים לאשפה דיחיד הכא נמי שני בין רחבה דרבים לרחבה דיחיד ורבנן מאי אמר רב יוסף בר אבדימי תנא וחכמים אוסרין אמר רב נתנן הלכה כדברי חכמים איכא דאמרי אמר רב יוסף בר אבדימי תנא <sup>ט</sup> וחכמים מתירין אמר רב נתנן אין הלכה כדברי חכמים מרימר פסיק לה לסורא באוולי <sup>י</sup> אמר חיישינן שמה יעלה הים שרטון שהוא מבוי עקום דהוה בסורא כרוך בודיא אוהיבו ביה בעקמומיתהא אמר רב חסדא הא לא כרב ולא כשמואל לרב דאמר תורתו כמפולש צורת הפתח בעי לשמואל דאמר תורתו כסותם הני מילי לחי מעליא אבל האי <sup>יא</sup> כיון דנשיב ביה זיקא ושדי ליה לא כלום הוא ואי נעייץ ביה סיכתא וחבריה חבריה: גופא אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב מבוי שנופרץ במלואו לחצר ונפרצה חצר כנגדו חצר מותרת ומבוי אסור ליה רבה בר עולא לרב ביבי בר אביי רבי לא משנתנו היא זו <sup>יב</sup> חצר קטנה שנופרצה לגדולה גדולה מותרת וקטנה אסורה מפני שהיא כפתחה של גדולה אמר ליה אי מהתם הוא אמינא <sup>יג</sup> הני מילי היכא דלא קא דרסי בה רבים אבל היכא דקא דרסי בה רבים אימא אפילו חצר נמי והא נמי תנינא <sup>יד</sup> חצר שהרבים נכנסין לה בוו ויוצאין לה בוו רה"ד לטוומאה <sup>יז</sup> ורה"י לשבת אי מהתם הוא אמינא הני מילי זה שלא כנגד זה אבל

ולמאי דסליק אדעתי' מעיקרא דצני עירבו וצני שלא עירבו פליגי. דאפילו בעירבו אסור רב וטעמא משום מפולש ודוקא נפרצה [חלרן] כנגדו קאמר הא לאו הכי לא מיתסקר מבוי משום צני חצר והא דרב יהודה דשמואל היא ושרי בעירבו כגון רחצה ללא צעיה עירוב ו'אע"ג דנפרצה רחצה כנגדו ואסור בלא עירבו גבי חצר אפילו לא נפרצה מדנקט רחצה ולא נקט חצר: בעירבו. דאיסורא משום פירצה שכנגדו היא: במאי פליגי. מאי טעמא דרב דחשיב ליה מפולש ומאי טעמא דשמואל דלא חזר אסרי ומאי טעמא דרב דלמחר לא אסרי: **בגרה מבחון ושוה מבפנים.** דפליגי ביה אמוראי לקמן בפירקין (ד' ט'): איכא למאן דלמחר נדון כנראה משני דלדין ואיכא למאן דלמחר לאינו נידון. והכל נמי הנך גיפופי דאית לחצר העודפים על רוחב פירצת המבוי נראין מבחון לאותן העומדים ויחזר ולא מיחוי כותל פרוץ במלואו ויחזר מעשר נמי לא הוי הלכך אע"ג דשוה מבפנים שהעומדין במבוי אין רואין אותו ונראה להם כותל פרוץ במלואו אפילו הכי לרב מהני הני גיפופי לשויה פתחא לגבי מבוי כי היכי דמשווי ליה פתחא לגבי חצר והא דמנן קטנה אסורה מוקים ליה רב צנכנסין כותלי קטנה לגדולה דליכא גולה מבחון והיא פרוצה במלואה אפילו הכי פיתחא הוא אף למבוי ולא אסרי צני חצר למבוי ו'אע"ג דשאר חצירות הפתוחות למבוי צפתח הגון ודאי אוסרות עליו זו הואיל ואינה רגילה צו שהרי קטום היה מתחלה אינה אוסרת עליו כדאמר צפ' מי שהוליאוהו (לקמן ד' מט). שאינה רגילה צו מותר וסמואל סבר אין נידון משום שזור למבוי ופירצה היא ודיורי חצר אוסרין עליו אם לא עירבו: **ובעירבו.** דאיסורא משום פירצה שכנגדו הוא פליגי דרב יוסף דלמחר לא שנו דאין נידון כלום אלא שכלה מבוי לאמצע רחצה דכיון דרוחצה של רחצה עודף על המבוי כלל כד נראה שהמבוי לרחצה כלה ואינו מושך עד רשות הרבים שכנגדו ולא למישרי מפולש ורב סבר אפילו הכי כיון שהעומד במבוי רואה לנ' ראשי רשות הרבים ובעיני רבים מרשות הרבים או לרשות הרבים זו דרך מבוי ורחצה אסור: **אבל כלה לנידי רחצה.** שכותל אורך המבוי שיה לאחד מכותלי

ולמאי דסליק אדעתי' מעיקרא דצני עירבו וצני שלא עירבו פליגי. דאפילו בעירבו אסור רב וטעמא משום מפולש ודוקא נפרצה [חלרן] כנגדו קאמר הא לאו הכי לא מיתסקר מבוי משום צני חצר והא דרב יהודה דשמואל היא ושרי בעירבו כגון רחצה ללא צעיה עירוב ו'אע"ג דנפרצה רחצה כנגדו ואסור בלא עירבו גבי חצר אפילו לא נפרצה מדנקט רחצה ולא נקט חצר: בעירבו. דאיסורא משום פירצה שכנגדו היא: במאי פליגי. מאי טעמא דרב דחשיב ליה מפולש ומאי טעמא דשמואל דלא חזר אסרי ומאי טעמא דרב דלמחר לא אסרי: **בגרה מבחון ושוה מבפנים.** דפליגי ביה אמוראי לקמן בפירקין (ד' ט'): איכא למאן דלמחר נדון כנראה משני דלדין ואיכא למאן דלמחר לאינו נידון. והכל נמי הנך גיפופי דאית לחצר העודפים על רוחב פירצת המבוי נראין מבחון לאותן העומדים ויחזר ולא מיחוי כותל פרוץ במלואו ויחזר מעשר נמי לא הוי הלכך אע"ג דשוה מבפנים שהעומדין במבוי אין רואין אותו ונראה להם כותל פרוץ במלואו אפילו הכי לרב מהני הני גיפופי לשויה פתחא לגבי מבוי כי היכי דמשווי ליה פתחא לגבי חצר והא דמנן קטנה אסורה מוקים ליה רב צנכנסין כותלי קטנה לגדולה דליכא גולה מבחון והיא פרוצה במלואה אפילו הכי פיתחא הוא אף למבוי ולא אסרי צני חצר למבוי ו'אע"ג דשאר חצירות הפתוחות למבוי צפתח הגון ודאי אוסרות עליו זו הואיל ואינה רגילה צו שהרי קטום היה מתחלה אינה אוסרת עליו כדאמר צפ' מי שהוליאוהו (לקמן ד' מט). שאינה רגילה צו מותר וסמואל סבר אין נידון משום שזור למבוי ופירצה היא ודיורי חצר אוסרין עליו אם לא עירבו: **ובעירבו.** דאיסורא משום פירצה שכנגדו הוא פליגי דרב יוסף דלמחר לא שנו דאין נידון כלום אלא שכלה מבוי לאמצע רחצה דכיון דרוחצה של רחצה עודף על המבוי כלל כד נראה שהמבוי לרחצה כלה ואינו מושך עד רשות הרבים שכנגדו ולא למישרי מפולש ורב סבר אפילו הכי כיון שהעומד במבוי רואה לנ' ראשי רשות הרבים ובעיני רבים מרשות הרבים או לרשות הרבים זו דרך מבוי ורחצה אסור: **אבל כלה לנידי רחצה.** שכותל אורך המבוי שיה לאחד מכותלי

א) לקמן ט: (ג) עס ע"ג, (א) גי ר"ח אמר לא חישבין ויכ"ה גיר' בערוך צנעין אולן ועי' במ"מ פ"יו מהלכות שבת, ד) לקמן ט: כ"ג: ע"ג, (ז) ו'א"ח מ"מ אמאי אינטרין למחר דמבוי אסור וי"ל דקמ"ל דנראה מבחון אינו נידון משום לחי: (ו) לקמן כ: (ז) נראהו פ"ו מ"ין תוספתא טהרות פ"ו ה"ה, (ז) [לקמן כ"ג], (ח) [ז"ל וס], (ט) [ז"ל לפני ד"ה אמר שמה], (י) [ע"ל ג. ד"ה תורמוס כסמוס], (יא) [נסוטה כמ:].

### הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אכל זה וכו' מנבוי ארוך עד כותל (רחצה) מ"מ וי"ז ס"א א"ן זה: (ב) שם ד"ה אמר ליה רב ביבי הימר:

### מוסף רש"י

אחד. רשאו אחד פתח לה"ר ורשאו אחד קטום, ועני דלדין אחד יס וגיהווי, וגוה"ס י', ואחד אשפה וימס והלכות פתוחין לו דיון אלמעי' (לקמן ט:). שרטון, לימרון [ע"ג], שמהל טיט לפתחי ומתיבש ועשה קרקע עולם (ס"ט). חצר קטנה לגדולה גדולה מותרת. הלואי ללי המבוי שנה אם עירבה לעמנה ולא אסרי עלה צני קטנה (לקמן כ"ג). חצר שהרבים נכנסין על דרך פתחים או פירות של עשר (לקמן כ"ב).

### רבינו הגנאל

ולמאי דסליק אדעתי' מעיקרא דצני עירבו וצני שלא עירבו פליגי. דאפילו בעירבו אסור רב וטעמא משום מפולש ודוקא נפרצה [חלרן] כנגדו קאמר הא לאו הכי לא מיתסקר מבוי משום צני חצר והא דרב יהודה דשמואל היא ושרי בעירבו כגון רחצה ללא צעיה עירוב ו'אע"ג דנפרצה רחצה כנגדו ואסור בלא עירבו גבי חצר אפילו לא נפרצה מדנקט רחצה ולא נקט חצר: בעירבו. דאיסורא משום פירצה שכנגדו היא: במאי פליגי. מאי טעמא דרב דחשיב ליה מפולש ומאי טעמא דשמואל דלא חזר אסרי ומאי טעמא דרב דלמחר לא אסרי: **בגרה מבחון ושוה מבפנים.** דפליגי ביה אמוראי לקמן בפירקין (ד' ט'): איכא למאן דלמחר נדון כנראה משני דלדין ואיכא למאן דלמחר לאינו נידון. והכל נמי הנך גיפופי דאית לחצר העודפים על רוחב פירצת המבוי נראין מבחון לאותן העומדים ויחזר ולא מיחוי כותל פרוץ במלואו ויחזר מעשר נמי לא הוי הלכך אע"ג דשוה מבפנים שהעומדין במבוי אין רואין אותו ונראה להם כותל פרוץ במלואו אפילו הכי לרב מהני הני גיפופי לשויה פתחא לגבי מבוי כי היכי דמשווי ליה פתחא לגבי חצר והא דמנן קטנה אסורה מוקים ליה רב צנכנסין כותלי קטנה לגדולה דליכא גולה מבחון והיא פרוצה במלואה אפילו הכי פיתחא הוא אף למבוי ולא אסרי צני חצר למבוי ו'אע"ג דשאר חצירות הפתוחות למבוי צפתח הגון ודאי אוסרות עליו זו הואיל ואינה רגילה צו שהרי קטום היה מתחלה אינה אוסרת עליו כדאמר צפ' מי שהוליאוהו (לקמן ד' מט). שאינה רגילה צו מותר וסמואל סבר אין נידון משום שזור למבוי ופירצה היא ודיורי חצר אוסרין עליו אם לא עירבו: **ובעירבו.** דאיסורא משום פירצה שכנגדו הוא פליגי דרב יוסף דלמחר לא שנו דאין נידון כלום אלא שכלה מבוי לאמצע רחצה דכיון דרוחצה של רחצה עודף על המבוי כלל כד נראה שהמבוי לרחצה כלה ואינו מושך עד רשות הרבים שכנגדו ולא למישרי מפולש ורב סבר אפילו הכי כיון שהעומד במבוי רואה לנ' ראשי רשות הרבים ובעיני רבים מרשות הרבים או לרשות הרבים זו דרך מבוי ורחצה אסור: **אבל כלה לנידי רחצה.** שכותל אורך המבוי שיה לאחד מכותלי